

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 699

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 noiembrie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina		
LEGI ȘI DECRETE					
290.	— Lege pentru completarea Legii nr. 53/2013 privind instituirea Zilei Limbii Române	2	reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare referitoare la premierea elevilor care au obținut media 10 la examenul de bacalaureat 2013.....	4	
860.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Legii nr. 53/2013 privind instituirea Zilei Limbii Române	2	★		
293.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 22/2013 privind prorogarea termenului prevăzut la art. V din Ordonanța Guvernului nr. 6/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică	3	296.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	5
863.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 22/2013 privind prorogarea termenului prevăzut la art. V din Ordonanța Guvernului nr. 6/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică	3	879.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.....	5
294.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 13/2013 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare referitoare la premierea elevilor care au obținut media 10 la examenul de bacalaureat 2013	3	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
864.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 13/2013 privind		Decizia nr. 338 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor și ale art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților	6–10	
			Decizia nr. 384 din 1 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	10–13	
			Decizia nr. 391 din 1 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic	13–16	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru completarea Legii nr. 53/2013
privind instituirea Zilei Limbii Române**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — După articolul 2 din Legea nr. 53/2013 privind instituirea Zilei Limbii Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 19 martie 2013, se introduce un nou articol, articolul 3, cu următorul cuprins:

„Art. 3. — Ministerul Culturii elaborează norme metodologice de punere în aplicare a prezentei legi, cu consultarea comisiilor pentru cultură din cele două Camere ale Parlamentului.”

Art. II. — În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Culturii va elabora nomele metodologice de punere în aplicare a Legii nr. 53/2013 privind instituirea Zilei Limbii Române, astfel cum a fost completată prin prezenta lege.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

București, 13 noiembrie 2013.
Nr. 290.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru completarea Legii
nr. 53/2013 privind instituirea Zilei Limbii Române**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Legii nr. 53/2013 privind instituirea Zilei Limbii Române și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 11 noiembrie 2013.
Nr. 860.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 22/2013
privind prorogarea termenului prevăzut la art. V din Ordonanța
Guvernului nr. 6/2011 pentru modificarea și completarea
Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea
științifică și dezvoltarea tehnologică**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 22 din 14 august 2013 privind prorogarea termenului prevăzut la art. V din Ordonanța Guvernului nr. 6/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, adoptată în temeiul art. 1 pct. X din Legea nr. 182/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 21 august 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI

PREȘEDINTELE SENATULUI

DEPUTAȚILOR

GEORGE-CRIN LAURENȚIU**VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA****ANTONESCU**

București, 13 noiembrie 2013.

Nr. 293.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 22/2013 privind prorogarea termenului prevăzut
la art. V din Ordonanța Guvernului nr. 6/2011 pentru
modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 57/2002
privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 22/2013 privind prorogarea termenului prevăzut la art. V din Ordonanța Guvernului nr. 6/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 11 noiembrie 2013.

Nr. 863.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 13/2013 privind
reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare referitoare
la premiarea elevilor care au obținut media 10 la examenul
de bacalaureat 2013**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 13 din 17 iulie 2013 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare referitoare la premiarea elevilor care au obținut media 10 la examenul de bacalaureat 2013, adoptată în temeiul art. 1 pct. I.3 din Legea nr. 182/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 24 iulie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 13 noiembrie 2013.

Nr. 294.

PREȘEDINTELE SENATULUI

**GEORGE-CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU**

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 13/2013 privind reglementarea unor măsuri
fiscal-bugetare referitoare la premiarea elevilor care au obținut
media 10 la examenul de bacalaureat 2013**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 13/2013 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare referitoare la premiarea elevilor care au obținut media 10 la examenul de bacalaureat 2013 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 11 noiembrie 2013.

Nr. 864.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 37, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Tribunalele specializate preiau cauzele de competența tribunalului în domeniile în care funcționează.”

2. **La articolul 37, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:**

„(4) Cauzele aflate în curs de judecată la data începerii funcționării tribunalelor specializate, potrivit art. 142 alin. (1), se vor trimite acestora, pe cale administrativă, din oficiu, spre soluționare. Tribunalul specializat este competent și în caz de trimitere spre rejudecare.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
CRISTIAN-SORIN DUMITRESCU

București, 14 noiembrie 2013.
Nr. 296.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 13 noiembrie 2013.
Nr. 879.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 338**

din 24 septembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor și ale art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor și ale art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, excepție ridicată de Sergiu Andon în Dosarul nr. 7.040/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 154D/2013.

La apelul nominal răspunde consilierul Florentina Pop, pentru partea Camera Deputaților, cu împuternicire depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Camerei Deputaților, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, deoarece art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 enumeră strict și limitativ actele ce pot fi supuse controlului de constituționalitate pe calea excepției de neconstituționalitate, și anume numai legi sau ordonanțe ale Guvernului. Cu privire la dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006, susține că excepția de neconstituționalitate a acestora este neîntemeiată, deoarece autorul excepției a epuizat toate căile de atac prevăzute de lege, astfel cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 822/2012.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, având în vedere dispozițiile art. 146 din Constituție și ale art. 29 din Legea nr. 47/1992, și de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 822/2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 7.040/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor și ale art. 208 din**

Regulamentul Camerei Deputaților. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Sergiu Andon într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 30/2012 privind constatarea încetării unui mandat de deputat al cărui exercițiu a început prin validarea rezultatelor alegerilor generale din noiembrie 2008 în Colegiul uninominal nr. 16 din Circumscripția electorală nr. 42 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate, prin conținutul lor eliptic și lacunar, nu asigură liberul acces la justiție al persoanei care poate suferi o încălcare gravă a unui drept fundamental, cum este, în cazul de față, dreptul de a fi ales, fiind încălcate astfel dispozițiile art. 21 alin. (1) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În același sens este și jurisprudența Curții Constituționale, care, criticând excesul de autonomie regulamentară de care se prevalează Camera Deputaților, a statuat, prin Decizia nr. 822/2012, că „ar fi necesară o distincție a subiectelor de drept ce au calitatea de a se adresa instanței constituționale pe calea contenciosului constituțional, în raport cu categoria actelor prevăzute de art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, respectiv regulamentele Parlamentului, pe de o parte, și hotărâri parlamentare, pe de altă parte, așa încât și parlamentarii vizați în mod direct de hotărârile individuale ale Parlamentului să aibă vocația de a se adresa personal Curții Constituționale. Atribuția Curții de a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor Parlamentului se circumscrie conceptului de justiție constituțională, specializată și, dată fiind natura actelor supuse controlului, se justifică cerințele speciale, necesar a fi întrunite pentru exercitarea dreptului de acces la acest tip de justiție. De vreme ce și hotărârile parlamentare individuale pot fi supuse de plano controlului de constituționalitate, este necesar și justificat ca și deputatul sau senatorul în cauză, vizat în mod direct de respectiva hotărâre, să aibă acces la justiția constituțională prin exercitarea în mod individual a dreptului de a sesiza Curtea Constituțională.”

De altfel, în același sens s-a exprimat Curtea și prin Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 477 din 12 iulie 2012, considerând următoarele: „În cadrul procesului legislativ de reexaminare a dispoziției neconstituționale [art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992], fiind vorba de o atribuție distinctă ce i-a fost conferită Curții, aceasta ar trebui să fie reglementată într-o secțiune distinctă, după Secțiunea privind controlul constituționalității regulamentelor, care să cuprindă procedurile ce urmează a fi aplicate, specifice noii reglementări [...]”.

Susține autorul excepției de neconstituționalitate că, deși decizia sus-menționată a fost pronunțată în cadrul controlului de constituționalitate prevăzut de art. 146 lit. c) din Constituție, argumentele Curții Constituționale sunt valabile și în prezenta cauză, care vizează o excepție de neconstituționalitate ridicată individual într-un proces.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 este neîntemeiată, deoarece textele criticate nu constituie o restrângere a accesului liber la justiție, atâta vreme cât dispozițiile Legii nr. 47/1992 instituie o cale de atac împotriva hotărârilor adoptate de Camerele Parlamentului.

În ceea ce privește dispozițiile art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, instanța apreciază că, „privită sub aspectul mijlocului procedural prevăzut de art. 29 din Legea nr. 47/1992, critica este inadmisibilă, însă, susține reclamantul că argumentele trase din cuprinsul Deciziei nr. 822/2012, în sensul recunoașterii accesului la justiția constituțională și deputatului sau senatorului vizat de hotărârile Parlamentului, coroborate cu sesizarea adresată conform art. 146 lit. d) din Constituție, pledează pentru admisibilitatea unei astfel de excepții”. Așadar, instanța consideră că revine exclusiv Curții Constituționale competența de a decide dacă o atare critică poate forma obiectul jurisdicției exercitate în contenciosul constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază, în esență, că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților este inadmisibilă, deoarece art. 29 din Legea nr. 47/1992 prevede, în mod distinct de controlul asupra regulamentelor parlamentare, procedura în cazul excepției de neconstituționalitate a unei legi (în sensul de act juridic al Parlamentului) sau a unei ordonanțe a Guvernului. Așa cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 822/2012, și în cazul contestării hotărârilor parlamentare, persoanele care au dreptul de a se adresa Curții Constituționale sunt aceleași — strict și limitativ reglementate de art. 27 alin. (1) — cu cele ce au calitatea de a contesta regulamentele parlamentare sau dispoziții din acestea.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006, consideră că aceasta este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia nr. 822/2012 a Curții Constituționale. Autorul sesizării a avut posibilitatea de a se prevala de toate mijloacele legale de apărare, astfel încât acesta nu poate invoca, în mod întemeiat, încălcarea accesului liber la justiție, reglementat de art. 21 alin. (1) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră, în esență, că dispozițiile criticate din Legea nr. 96/2006 nu conțin, în sine, prevederi contrare liberului acces la justiție. Pe de altă parte, autorul excepției evidențiază caracterul lacunar și eliptic al textelor de lege criticate, ceea ce nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci o eventuală modificare sau completare legislativă, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, precizează că acestea pot face obiectul controlului de constituționalitate numai în condițiile prevăzute de art. 146 lit. c) din Constituție și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a acestora este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în notele scrise ale autorului excepției și în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994 și republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 13 noiembrie 2012.

Cu privire la obiectul excepției, Curtea constată următoarele:

Obiectul litigiului în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate este soluționarea cererii de anulare a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 30/2012, prin care s-a constatat încetarea de drept a calității de deputat a autorului excepției și s-a declarat vacant locul de deputat în Circumscripția electorală nr. 42 București, Colegiul uninominal nr. 16.

La data adoptării Hotărârii Camerei Deputaților nr. 30/2012, dispozițiile criticate din Legea nr. 96/2006 aveau următorul conținut:

— Art. 7: *Încetarea mandatului*

(1) *Calitatea de deputat sau de senator încetează la data întrunirii legale a Camerelor nou-alese sau în caz de demisie, de pierdere a drepturilor electorale, de incompatibilitate ori de deces.*

[...]

(3) *În cazul în care deputatul sau senatorul aflat în stare de incompatibilitate nu notifică în scris acest lucru și starea de incompatibilitate continuă să existe, acesta este considerat demis de drept din funcția de deputat sau de senator, cu data constatării stării de incompatibilitate, situație care se aduce la cunoștința Camerei din care face parte. Hotărârea Camerei prin care se constată starea de incompatibilitate și de vacantare a locului de deputat sau, respectiv, de senator se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

Ulterior pronunțării încheierii de sesizare a Curții Constituționale, Legea nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 25 iulie 2013, ca urmare a adoptării Legii nr. 219/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 8 iulie 2013, iar dispozițiile art. 7, cu denumirea marginală „*Încetarea mandatului*”, au în prezent următorul conținut:

„(1) *Calitatea de deputat sau de senator încetează:*

a) *la data întrunirii legale a Camerelor nou-alese;*

b) *în caz de demisie, de la data menționată în cuprinsul acesteia, depusă la Biroul permanent al Camerei din care deputatul sau senatorul face parte;*

c) *în caz de pierdere a drepturilor electorale, de la data rămânării definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se dispune pierderea acestor drepturi;*

d) *în caz de deces, de la data consemnată în certificatul de deces;*

e) *în caz de incompatibilitate.*

(2) *Încetarea mandatului de deputat sau de senator datorată incompatibilității are loc:*

a) *la data menționată în cuprinsul demisiei pentru incompatibilitate, depusă la Biroul permanent al Camerei din care deputatul sau senatorul face parte;*

b) la data adoptării unei hotărâri a Camerei din care deputatul sau senatorul face parte, prin care se constată starea de incompatibilitate;

c) la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se respinge contestația la raportul Agenției Naționale de Integritate prin care s-a constatat incompatibilitatea;

d) la expirarea termenului prevăzut în Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cu modificările ulterioare, de la data luării la cunoștință a raportului de evaluare al Agenției Naționale de Integritate, dacă în acest termen deputatul sau senatorul nu a contestat raportul la instanța de contencios administrativ. Luarea la cunoștință se face prin comunicarea raportului Agenției Naționale de Integritate, sub semnătură de primire, către deputatul sau senatorul în cauză ori, în cazul în care refuză primirea, prin anunțul făcut de președintele de ședință în plenul Camerei din care face parte.

(3) În cazul în care deputatul sau senatorul și-a depus demisia, președintele, în prima ședință publică a plenului respectivei Camere, îl întreabă pe deputat sau pe senator dacă stăruie în demisie și, dacă acesta răspunde afirmativ sau nu se prezintă în ședința de plen pentru a răspunde, președintele ia act de demisie și supune votului plenului Camerei din care face parte adoptarea hotărârii prin care se vacantează locul de deputat sau de senator.

(4) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), precum și în cazurile prevăzute la alin. (2) lit. c) și d), președintele Camerei ia act de situația de încetare a mandatului de deputat sau de senator și supune votului plenului Camerei din care face parte adoptarea hotărârii prin care se vacantează locul de deputat sau de senator.

(5) Hotărârile de vacantare a locului de deputat sau de senator, prevăzute la alin. (3) și (4), se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(6) Mandatul de deputat sau de senator se prelungește de drept în cazul în care mandatul Camerei din care face parte se prelungește de drept în conformitate cu prevederile art. 63 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată.”

Având în vedere obiectul litigiului în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate și ținând cont de considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 766/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în forma avută înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 219/2013 și a republicării din 2013, continuă să producă efecte în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate.

Așadar, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, care are următorul cuprins: „Deputații intră în exercițiul mandatului, pe baza certificatului doveditor al alegerii, la data întrunirii legale a Camerei Deputaților, sub condiția validării.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților

Potrivit art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, iar, pentru îndeplinirea acestui rol constituțional, art. 146 din Constituție prevede atribuțiile Curții, în cadrul cărora se află și controlul de constituționalitate.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională asigură controlul constituționalității legilor, a tratatelor internaționale, a regulamentelor Parlamentului și a ordonanțelor Guvernului.”

Controlul constituționalității actelor sus-menționate este prevăzut la art. 146 lit. a) teza întâi și lit. b)—d) din Constituție, în funcție de tipul actului ce constituie obiect al controlului de constituționalitate, după cum urmează: la lit. a) teza întâi — controlul constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la lit. b) — controlul constituționalității tratatelor sau altor acorduri internaționale, la lit. c) — controlul constituționalității regulamentelor Parlamentului, la lit. d) — controlul constituționalității legilor și ordonanțelor, pe calea excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial.

Cele două tipuri de control al constituționalității, cel prevăzut la lit. c) și cel de la lit. d) ale art. 146 din Legea fundamentală, diferă atât din punctul de vedere al obiectului controlului de constituționalitate exercitat de către Curtea Constituțională, cât și din punctul de vedere al naturii controlului. Astfel, în timp ce controlul de constituționalitate al regulamentelor Parlamentului este un control abstract, ce nu presupune existența unui litigiu pentru a putea fi sesizată Curtea, controlul de constituționalitate exercitat prin soluționarea unei excepții de neconstituționalitate este un control concret, ce presupune *sine qua non* existența unui litigiu *pendinte*, în cadrul căruia să se invoce excepția de neconstituționalitate care să aibă legătură cu soluționarea acestuia.

Condițiile de sesizare a Curții Constituționale diferă în funcție de tipul controlului de constituționalitate și sunt strict și limitativ prevăzute în Constituție și în Legea nr. 47/1992. Astfel, în cazul controlului de constituționalitate al regulamentelor Parlamentului [art. 146 lit. c) din Constituție], Curtea poate fi sesizată doar de unul din președinții celor două Camere, de un grup parlamentar sau de un număr de cel puțin 50 de deputați ori de cel puțin 25 de senatori, pe când în cazul controlului de constituționalitate al legilor și ordonanțelor [art. 146 lit. d) din Constituție], Curtea poate fi sesizată doar de către instanțele judecătorești sau de arbitraj comercial cu o excepție de neconstituționalitate ridicată în fața acestora de către o parte, de procuror ori de instanță, din oficiu, sau poate fi sesizată direct de către Avocatul Poporului.

Pentru a fi admisibilă, excepția de neconstituționalitate trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, și anume: să fie ridicată în fața instanțelor judecătorești ori de arbitraj comercial, să privească neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unor dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, să aibă legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia, să fie ridicată de parte, de procuror ori de instanță, din oficiu și obiectul acesteia să nu îl constituie prevederi constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Aplicând aceste principii la speța de față, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților a fost ridicată de autorul Sergiu Andon, în calitate de reclamant într-o cauză dedusă judecării Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios

administrativ și fiscal, având ca obiect soluționarea cererii de anulare a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 30/2012, prin care s-a constatat încetarea de drept a calității de deputat a autorului excepției și s-a declarat vacant locul de deputat în Circumscripția electorală nr. 42 București, Colegiul uninominal nr. 16.

Întrucât obiectul excepției de neconstituționalitate cu care instanța judecătorească a sesizat Curtea Constituțională îl constituie o dispoziție din Regulamentul Camerei Deputaților, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută în art. 146 lit. d) din Constituție și în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, condiție care impune ca obiectul excepției de neconstituționalitate să fie o lege sau o ordonanță a Guvernului ori dispoziții ale acestora.

Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, fiind contrară prevederilor alin. (1) al art. 29 din Legea nr. 47/1992, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. Cu privire la critica dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, raportată la art. 21 din Constituție și la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

Autorul excepției susține că textele de lege criticate, prin conținutul lor eliptic și lacunar, nu asigură liberul acces la justiție al persoanei care poate suferi o încălcare gravă a unui drept fundamental, cum este, în cazul de față, dreptul de a fi ales.

Litigiul în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate are ca obiect soluționarea cererii de anulare a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 30/2012 privind constatarea încetării unui mandat de deputat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 11 septembrie 2012, care, la articolul unic, prevede următoarele: „*Camera Deputaților constată încetarea de drept a calității de deputat a domnului Andon Sergiu, la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, și declară vacant locul de deputat în Circumscripția electorală nr. 42 București, Colegiul uninominal nr. 16.*”

Astfel cum se menționează în Preambulul Hotărârii nr. 30/2012, Camera Deputaților a adoptat această hotărâre având în vedere Decizia nr. 1.807 din 3 aprilie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care a fost respins recursul declarat de Andon Sergiu împotriva Sentinței civile nr. 2.930 din 13 aprilie 2011 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat, ca urmare a rămânerii definitive și irevocabile a Sentinței civile nr. 2.930 din 13 aprilie 2011, cu consecința menținerii ca legal și temeinic a Actului de constatare nr. 49/I.I. din 1 iunie 2009, emis de Agenția Națională de Integritate, prin care s-a constatat starea de incompatibilitate în care se află domnul deputat Andon Sergiu, ca urmare a încălcării dispozițiilor art. 82¹ din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare.

În cursul soluționării procesului având ca obiect anularea actului emis de Agenția Națională de Integritate, autorul excepției a epuizat căile de atac prevăzute de lege și totodată a exercitat, în cadrul aceleiași cauze, și dreptul de a sesiza Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82¹ alin. (2) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție respinsă ca neîntemeiată prin Decizia nr. 876 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 5 septembrie 2011.

Ulterior pronunțării acestei decizii, același autor al excepției a sesizat Curtea Constituțională cu exercitarea atribuției prevăzute la art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 [atribuție introdusă în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție, prin Legea nr. 177/2010], invocând neconstituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 30/2012, sesizare respinsă ca inadmisibilă — deoarece nu îndeplinea cerințele formale referitoare la persoanele care pot sesiza Curtea Constituțională în temeiul art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 — prin Decizia nr. 822/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 16 noiembrie 2012.

Cu acel prilej, Curtea a reținut următoarele: „În ceea ce privește solicitarea expresă a autorului sesizării, ca, în cazul unei soluții de respingere ca inadmisibilă a cererii sale, Curtea Constituțională să «decidă care este instanța națională competentă din punct de vedere funcțional față de realitatea că este imposibil ca restrângeri atât de severe ale unor drepturi fundamentale, cum este dreptul de a fi ales și dreptul de a alege, să nu poată fi apărate prin exercițiul liberului acces la justiție», Curtea, în urma studierii documentelor atașate la dosar, constată că autorul sesizării, în cursul soluționării procesului având ca obiect anularea actului emis de Agenția Națională de Integritate, a epuizat căile de atac prevăzute de lege și totodată a exercitat, în cadrul aceleiași cauze, și dreptul de a sesiza Curtea Constituțională prin invocarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82¹ alin. (2) lit. a) din Legea nr. 161/2003. [...] Prin urmare, autorul sesizării a avut posibilitatea de a se prevala de toate mijloacele legale de apărare, astfel încât acesta nu poate invoca, în mod întemeiat, încălcarea accesului la justiție, reglementat de art. 21 alin. (1) din Constituție.”

Dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, criticate prin prezenta excepție de neconstituționalitate — potrivit căroră calitatea de deputat sau de senator încetează în caz de incompatibilitate, acesta fiind considerat demis de drept din funcția de deputat ori de senator, cu data constatării stării de incompatibilitate, printr-o hotărâre a Camerei din care face parte — nu împiedică accesul liber la justiție, consacrat prin art. 21 alin. (1) din Legea fundamentală, de vreme ce Parlamentul doar constată rămânerea definitivă și irevocabilă a sentinței civile care a menținut ca legal și temeinic actul de constatare a stării de incompatibilitate a deputatului sau senatorului, act emis de Agenția Națională de Integritate. Astfel cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 972/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012, Camerele Parlamentului nu au „competența constituțională de a realiza justiția, respectiv de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective”.

Totodată, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, domeniul de aplicare a art. 6 paragraful 1 din Convenție — atunci când se referă la contestații cu privire la „drepturi și obligații cu caracter civil” — nu poate cuprinde drepturile constituționale și politice, cum este dreptul de a fi ales, la care face referire autorul excepției. În acest sens, sunt Decizia din 26 ianuarie 1999, pronunțată în Cauza *Cheminade împotriva Franței*, și Hotărârea din 21 octombrie 1997, pronunțată în Cauza *Pierre — Bloch împotriva Franței*.

Pe de altă parte, Curtea constată că hotărârile Parlamentului pot fi atacate în contencios constituțional, însă numai cu îndeplinirea condițiilor expres și limitativ prevăzute la art. 27 din Legea nr. 47/1992.

Cu privire la susținerea autorului excepției potrivit căreia Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 822/2012, că

se încalcă accesul liber la justiție prin imposibilitatea parlamentarului vizat de a ataca hotărârile individuale ale Parlamentului, Curtea reține că această susținere nu se referă la dispozițiile de lege criticate, ci la prevederile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Astfel, prin Decizia nr. 822/2012, Curtea Constituțională a reținut că, „De vreme ce și hotărârile parlamentare individuale pot fi supuse *de plano* controlului de constituționalitate, este necesar și justificat ca și deputatul sau senatorul în cauză, vizat în mod direct de respectiva hotărâre, să aibă acces la justiția

constituțională prin exercitarea în mod individual a dreptului de a sesiza Curtea Constituțională”, referindu-se, evident, la condițiile de exercitare a dreptului de a sesiza Curtea Constituțională cu neconstituționalitatea hotărârilor Parlamentului, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, hotărâri care, *de lege lata*, pot fi atacate doar de unul dintre președinții celor două Camere, de un grup parlamentar sau de un număr de cel puțin 50 de deputați ori de cel puțin 25 de senatori.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, excepție ridicată de Sergiu Andon în Dosarul nr. 7.040/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar și constată că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 384

din 1 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Laurențiu Vasile în Dosarul

nr. 4.849/233/2011 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 41D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținere a jurisprudenței în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 4.849/233/2011, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței**

de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Laurențiu Vasile într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației la executare formulate împotriva executării silită inițiate în baza unui titlu executoriu reprezentat de o sentință civilă.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că actul normativ criticat încalcă art. 1 alin. (3) din Constituție pentru că drepturile salariale ale cetățenilor și materializarea acestora obținută printr-o hotărâre judecătorească nu sunt garantate. Mai mult, ordonanța de urgență le aduce prejudicii pentru că sumele nu sunt purtătoare de dobânzi, ci vor fi actualizate cu rata inflației.

S-a mai arătat că ordonanța de urgență criticată mai încalcă și principiul egalității consacrat de Constituție, prin aceea că statul este scutit de a plăti creanțele datorate cetățenilor săi timp de 3 ani, fără a fi penalizat, în schimb aceștia vor fi penalizați cu dobânzi fiscale la eventuale restanțe la impozite sau alte asemenea dări către statul român. Se face și o discriminare între personalul bugetar care lucrează în aparatul juridic și ceilalți bugetari, deoarece primii pot continua executările începute pe drepturile salariale, pe când bugetarilor din alte sectoare de activitate li se suspendă de drept orice executare silită.

Prin ordonanța de urgență criticată, autorul mai susține că se încalcă, de asemenea, și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, deoarece statutul funcționarilor publici se hotărăște prin lege organică și se modifică tot prin lege organică. Drepturile salariale ale acestora au fost stabilite tot prin lege organică. Prin ordonanța de urgență se împiedică ducerea la îndeplinire, se împiedică producerea efectelor unei legi organice. Această lege organică nu se mai poate aplica deoarece hotărârile judecătorești obținute ca urmare a prevederilor acestei legi sunt suspendate de drept de o ordonanță de urgență.

Autorul a mai susținut că sunt încălcate și dispozițiile constituționale referitoare la crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, prin faptul că cetățenii sunt lipsiți pe o perioadă îndelungată de timp de remunerația cuvenită și fără dobânzi.

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 se încalcă și art. 53 din Constituție. Restrângerea exercițiului unor drepturi poate fi făcută numai printr-o lege și numai dacă se impune apărarea securității naționale, a ordinii, sănătății ori a moralei publice, prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru sau ale unui sinistru deosebit de grav, iar această măsură trebuie să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere dreptului sau libertății omului, așa cum prevede art. 18 privind limitarea aplicării restrângerilor drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Or, prin această ordonanță de urgență se încalcă aceste drepturi fără a se justifica în textul de lege această măsură, ea creând o discriminare între bugetarii din justiție și cei din afara acestui sector de activitate.

Judecătoria Galați — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este admisibilă și parțial întemeiată prin raportare la art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție. Instanța are în vedere că dispozițiile ordonanței de urgență criticate intervin în efectele unei hotărâri judecătorești definitive, prin suspendarea procedurilor de executare silită, ceea ce aduce atingere statului de drept în sensul art. 1 alin. (3) din Constituție, atât timp cât aceasta trebuie să fie strict o prerogativă a puterii judecătorești, iar nu a legislativului și/sau executivului. De altfel, aceste dispoziții aduc

atingere art. 1 alin. (3) din Constituție și prin prisma împrejurării că statul este acela care trebuie să garanteze executarea hotărârilor judecătorești.

Totodată, dispozițiile ordonanței de urgență criticate sunt discriminatorii prin faptul că vizează numai creditorii unor drepturi de natură salarială din sistemul bugetar, toți ceilalți creditori, inclusiv statul, fiind excluși de la aplicarea acestui act normativ. Mai mult, statul își stabilește o situație mai favorabilă, întrucât se creează o inegalitate între stat, prin instituțiile sale, și particularii din sistemul bugetar în ceea ce privește modul de executare silită a creanțelor, în condițiile în care niciun alt debitor nu are posibilitatea de a suspenda din proprie inițiativă executarea creanțelor împotriva sa.

În ceea ce privește criticile referitoare la crearea unei situații de inegalitate între bugetarii care activează în sistemul juridic și ceilalți bugetari cărora le-a fost suspendată de drept orice măsură de executare silită, în condițiile în care dispozițiile ordonanței de urgență precizează în mod expres că, și pentru acești creditori, executarea silită se va face cu respectarea art. 1 și 2 din ordonanța de urgență (eșalonarea plăților și suspendarea de drept a executării silită), instanța consideră că sunt încălcate și prevederile art. 53 din Constituție deoarece executivul nu a putut justifica niciuna din situațiile limitativ prevăzute de această dispoziție constituțională care să permită restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți.

Instanța mai apreciază că ordonanța de urgență criticată este neconstituțională întrucât stabilește un alt mod de executare decât cel prevăzut în dreptul comun doar pentru o categorie de creditori, și anume titularii unor drepturi de natură salarială din sistemul bugetar.

Pe de altă parte, instanța apreciază că ordonanța de urgență criticată nu încalcă prevederile art. 35 și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, deoarece dreptul la un mediu sănătos nu a fost afectat nici direct, nici indirect, iar împrejurarea că statutul funcționarilor publici este reglementat prin lege organică este lipsită de relevanță din perspectiva emiterii ordonanței de urgență în materia eșalonării executării drepturilor salariale.

Instanța arată că dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție prevăd că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică. Câtă vreme legile organice privind statutul funcționarilor publici nu se încadrează în categoria domeniilor asupra cărora nu pot fi emise ordonanțe de urgență, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 nu încalcă art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, chiar dacă afectează recuperarea drepturilor salariale recunoscute prin hotărâre judecătorească.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 864 din 8 decembrie 2011.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile ordonanței de urgență criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici, art. 135 alin. (2) lit. f) privind crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, precum și dispozițiilor art. 18 privind limitarea aplicării restrângerilor drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a mai fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, Curtea constatând constituționalitatea acesteia. În acest sens sunt Decizia nr. 24 din 17 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 19 februarie 2012, Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, Decizia nr. 712 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 22 iunie 2010, deciziile nr. 1.534 și 1.535 din 28 noiembrie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2012.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 reglementează eșalonarea plății unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Pentru a evita devalorizarea sumelor ce fac obiectul titlurilor executorii, ordonanța de urgență prevede că acestea se actualizează cu indicii de prețuri de consum. Acest mecanism asigură executarea integrală a titlului, acordând totodată statului posibilitatea să identifice resursele financiare necesare achitării acestor sume.

Așa fiind, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 are în vedere rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar și derogatorii de la dreptul comun în materia executării hotărârilor judecătorești. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză.

Totodată, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eșalonată a titlurilor executorii, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă

parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de criză economică națională și internațională.

În același timp, Curtea a constatat că nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, paragraful 38, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, paragraful 42, *Larkos împotriva Ciprului*, 1999, paragraful 29, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004, paragraful 24).

Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004).

În aceste condiții, Curtea a constatat că situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că măsura suspendării de drept a procedurilor de executare este una necesară pentru a se putea realiza finalitatea avută în vedere, respectiv eșalonarea sumelor rezultate din hotărâri judecătorești, fiind aplicată în mod egal tuturor persoanelor ce intră sub incidența acesteia (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011).

Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu sunt incidente în cauză.

De asemenea, Curtea a observat că măsurile legale criticate nu pun în discuție caracterul de stat de drept al României și că art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție nu este incident în cauză, întrucât conținutul normativ al ordonanței de urgență nu vizează domeniul de aplicare al textului constituțional invocat.

În fine, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia actul normativ criticat împiedică producerea efectelor unei legi organice, Curtea constată că acesta nu se constituie într-o reglementare a statutului funcționarilor publici, astfel că nu poate fi primită nici critica privind înfrângerea art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Laurențiu Vasile în Dosarul nr. 4.849/233/2011 al Judecătoria Galați — Secția civilă și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Galați — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 391

din 1 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, excepție ridicată de Constantin Gh. Grapă în Dosarul nr. 3.081/95/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 186D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a depus un înscris intitulat „memoriu” prin care solicită acordarea unui termen scurt în scopul corectării anumitor deficiențe pe care, în opinia sa, le prezintă dosarul cauzei, și anume: completarea fișei privind legislația internă cu precizarea actelor normative de modificare și completare a Legii nr. 188/1999 anterioare republicării acesteia; întocmirea fișei privind jurisprudența Curții Constituționale în condiții de obiectivitate, echitate și profesionalism; redarea în raportul referitor la excepția de neconstituționalitate a tuturor apărărilor formulate de autorul excepției, inclusiv a celor prezentate într-un memoriu

depus ulterior ridicării excepției de neconstituționalitate, și identificarea corectă, în cuprinsul aceluiași raport, a legislației interne, a jurisprudenței Curții Constituționale și a normelor constituționale la care își raportează critica. Magistratul-asistent referă, de asemenea, cu privire la faptul că autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii de amânare a soluționării cauzei.

Deliberând, Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată, apreciind că motivele invocate nu justifică amânarea soluționării cauzei, în condițiile art. 220 din Codul de procedură civilă și ale art. 14 din Legea nr. 47/1992.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că legislația privind funcția publică este însoțită de garanții suficiente, de natură să asigure respectarea normelor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.081/95/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic**, excepție ridicată de Constantin Gh. Grapă într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs

introdus împotriva soluțiilor de respingere a unor excepții de nelegalitate referitoare la o hotărâre a Guvernului și la unele acte emise de Regia Națională a Pădurilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate nu sunt enunțate cu precizia necesară pentru a permite individului să își regleze conduita, întrucât salariatul nu dispune de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile și nu este în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat. Arată că, în contextul în care art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 constituie norma la care face trimitere art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încalcă posibilitatea personalului silvic de a adopta conduita corespunzătoare în vederea realizării interesului urmărit. Or, prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative „obligă emitentul actului administrativ să coreleze efectele actelor cu sistemul legislației”. Arată că Legea nr. 188/1999 stabilește că dispozițiile sale se completează cu cele ale legislației muncii, care nu condiționează, în mod absolut, accesul la justiție al salariaților — personal silvic — în scopul păstrării dreptului dobândit la muncă, de „proceduri administrative prealabile abuzive, specifice dictaturii și statului totalitar”. Susține că se încalcă și dreptul persoanei de a fi în deplină egalitate audiată în mod echitabil și public de o instanță imparțială și independentă. Evocă jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a statuat că „autoritățile administrative (...) nu pot avea calitatea de organe jurisdicționale, deoarece chiar ele au luat măsura desfacerii contractului de muncă. Ar însemna ca aceeași autoritate să fie și judecător și parte interesată, ceea ce este contrar prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate respectând prevederile constituționale care garantează dreptul de acces liber la justiție și egalitatea în drepturi. Invocă, în susținerea acestei opinii, cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, că este inadmisibilă, întrucât criticile vizează aspecte de interpretare a legii în ceea ce privește stabilirea regimului juridic aplicabil raporturilor de muncă ale autorului excepției de neconstituționalitate cu Direcția Silvică Gorj, care sunt de competența instanței chemate să soluționeze litigiul. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, consideră că nu sunt întemeiate criticile prin care se susține existența unei discriminări determinată de faptul că, pentru a avea acces la justiție, funcționarii publici sunt obligați să îndeplinească procedura prealabilă prevăzută de acest text de lege. Arată că legiuitorul poate să instituie, în considerarea unor situații deosebite, reguli de procedură și modalități specifice de exercitare a drepturilor procedurale.

Avocatul Poporului opinează în sensul că nu poate fi reținută critica prin raportare la prevederile art. 16 din Constituție, neexistând o discriminare între categoria funcționarilor publici și celelalte categorii de salariați. Apreciază că textele de lege criticate nu conțin prevederi contrare liberului

acces la justiție. Precizează că legiuitorul, în virtutea prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, fără ca prin aceasta să fie îngădit accesul liber la justiție. De asemenea, consideră că dispozițiile de lege ce formează obiect al excepției sunt clare și precise, având în vedere destinatarii săi, adică funcționarii publici și personalul silvic. În acest sens, invocă Hotărârea din 26 septembrie 1995, pronunțată în Cauza *Vogt împotriva Germaniei*, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că nivelul de precizie cerut de legislația internă depinde într-o mare măsură de textul analizat, de domeniul pe care îl acoperă și de calitatea destinatariilor săi, iar prin Hotărârea din 25 august 1993, pronunțată în Cauza *Chorherr împotriva Austriei*, a statuat că revine în primul rând autorităților naționale sarcina de a interpreta și aplica dreptul intern (paragraful 25). Observă că, de altfel, problema pe care o ridică autorul sesizării privește, în realitate, modul de interpretare a textelor criticate și că asemenea critici nu privesc constituționalitatea acestora, ci, pe de o parte, modul de interpretare și aplicare a acestora, iar, pe de altă parte, soluția legislativă din prisma a ceea ce nu cuprinde. Or, completarea dispozițiilor legale ține de competența exclusivă a legiuitorului, iar interpretarea conținutului unor norme juridice, ca fază indispensabilă procesului de aplicare a legii, aparține instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, memoriul depus de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care are următorul cuprins:

— Art. 106 alin. (1): „(1) În cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, precum și plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și recalulate, și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public”.

De asemenea, obiect al excepției îl reprezintă și prevederile art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 30 mai 2000, care au următoarea redactare:

— Art. 58 alin. (1): „(1) Personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în măsura în care prezenta ordonanță de urgență nu dispune altfel”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă următoarele dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (4) și (5) care statuează principiul separației puterilor în stat și instituie obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 29 care consacră libertatea conștiinței, art. 31 privind dreptul la informație, art. 33 care garantează accesul la cultură, art. 41 alin. (1) potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă, art. 47 alin. (1) referitor la nivelul de trai, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (1) care prevede că justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, art. 142 alin. (1) și (2) privind rolul și compunerea Curții Constituționale și art. 152 referitor la limitele revizuirii. Invocă, de asemenea, prin raportare la art. 11 alin. (1) și art. 20 din Constituție, și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit căruia orice persoană are dreptul în deplină egalitate de a fi audiată în mod echitabil și public de către un tribunal independent și imparțial, care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale, fie asupra temeiniciei oricărei acușări în materie penală îndreptată împotriva sa, și art. 29 pct. 2 din același document internațional, în sensul că, în exercitarea drepturilor și libertăților sale, fiecare persoană este supusă numai îngrădirilor stabilite de lege în scopul exclusiv al asigurării recunoașterii și respectului drepturilor și libertăților celorlalți și în vederea satisfacerii cerințelor juste ale moralei, ordinii publice și bunăstării generale, într-o societate democratică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, prin prisma unor critici similare, referitoare la pretinsa îngrădire a dreptului de acces liber la justiție prin obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, și prin raportare la dispozițiile constituționale care consacră principiul egalității. Prin Decizia nr. 282 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, Curtea a observat că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 16 și art. 21 din Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, reprezintă, prin sine însuși, o garanție instituită de legiuitor în vederea respectării drepturilor pe care funcționarul public le poate exercita în ipoteza încetării raporturilor sale de serviciu. Astfel, prevederile art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 au ca scop asigurarea condițiilor necesare pentru contestarea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, atât sub aspectul legalității, cât și al temeiniciei acestuia. Așadar, prin textul de lege criticat, funcționarul public este protejat împotriva emiterii în mod abuziv a unui asemenea act administrativ.

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că nu se poate reține nici existența unei discriminări între categoria funcționarilor publici și celelalte categorii de salariați. Legislația specifică funcției publice cuprinde reglementări diferite față de dreptul comun, care este legislația muncii, dar, prin edictarea unei astfel de reglementări dedicate funcționarilor publici, legiuitorul a înțeles să confere acestora un statut special, care nu contravine egalității în drepturi, consacrată de Legea fundamentală. Înțelesul acestui principiu este că egalitatea nu presupune și uniformitate. De aceea, instituirea unui tratament juridic diferit pentru categorii profesionale diferite nu reprezintă o

discriminare, atât timp cât această diferență de tratament este însoțită de garanții suficiente exercitării tuturor drepturilor corespunzătoare. De altfel, legiuitorul poate să instituie, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură și modalități specifice de exercitare a drepturilor procedurale.

Totodată, Curtea a constatat, cu același prilej, că nu este întemeiată nici critica referitoare la nesocotirea prevederilor constituționale care garantează accesul liber la justiție. Acesta implică posibilitatea juridică a persoanei de a avea acces la structurile justiției și la mijloacele procedurale de înfăptuire a acesteia, precum și imposibilitatea excluderii vreunei categorii sau grup social de la exercițiul drepturilor procesuale pe care legea le-a instituit. Or, textul de lege criticat întrunește aceste exigențe rezultate din conținutul dispozițiilor art. 21 din Constituție.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.565 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2012, Curtea a reținut că obligația parcurgerii procedurii prealabile, specifică materiei contenciosului administrativ, nu reprezintă o discriminare negativă a funcționarilor publici sub aspectul accesului liber la justiție, ci constituie o procedură specială — obligatorie, este adevărat —, dar care nu are menirea de a obstrucționa exercitarea dreptului la un tribunal, ci de a oferi posibilitatea de îndreptare a raporturilor angajat-angajator în acest cadru, înaintea fazei judiciare. Pe de altă parte, dat fiind statutul aparte pe care îl au funcționarii publici în rândul celorlalte categorii de salariați sau angajați în temeiul unui contract individual de muncă, nici nu se poate pretinde crearea unei discriminări prin compararea a două categorii distincte de angajați. Egalitatea de tratament juridic este pe deplin respectată, din moment ce toți funcționarii publici se supun aceleiași obligații de parcurgere a procedurii prealabile etapei judecătorești. Ajunși în fața instanței de judecată, aceștia își pot exercita neîngrădit dreptul la apărare sau dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.

Prin deciziile citate, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, iar soluția și considerentele pe care aceasta s-a întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Curtea observă că prevederile Legii fundamentale referitoare la libertatea conștiinței, la dreptul la informație și la garantarea accesului la cultură nu au incidență în soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate.

Cât privește prevederile art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, prin Decizia nr. 390 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 11 mai 2011, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile de lege menționate. Ca și în cauza de față, acestea erau criticate din perspectiva susținerii potrivit căreia acestea nu ar fi trebuit să fie aplicate litigiului dedus judecării, în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate. Curtea observă că motivarea prezentei excepții tinde, în realitate, la stabilirea regimului juridic aplicabil raporturilor de muncă ale autorului excepției de neconstituționalitate cu autoritatea publică angajatoare, ceea ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a instanței de judecată chemate să soluționeze litigiul.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Gh. Grapă în Dosarul nr. 3.081/95/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, excepție ridicată de același autor, în același dosar al aceleiași instanțe. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

